

1. זהו ערעור על החלטת בית משפט השלום (כב' השופטת הבכירה ד' פיינשטיין) מיום 5.10.2025 בת"א [REDACTED] שניתנה בהשלמה לפסק הדין שניתן ביום 9.11.2025.

ע"א 84207-12-25

בבית המשפט המחוזי בירושלים

2. הסעד שנדרש בבית המשפט קמא היה איסור פרסום שמה של המערערת אשר עולה במספר הליכים שפרטיהם (ומסמכים מתוכם) פורסמו על ידי המשיבות במאגרי מידע אותם הם מנהלות (או שניהלו בעבר). עוד תבעה המערערת פיצוי בסך 100,000 ₪ בגין הנזקים שנגרמו לה בשל אותם פרסומים וכן ביקשה כי בית המשפט יורה על איסור פרסום פרטים הנוגעים להליך בבית המשפט קמא. בסופו של יום ביקשה המערערת למחוק את התביעה נוכח הטענה כי אותם פרסומים הוסרו על ידי המשיבות באופן שייתר את ההליך.

ע"י ב"כ עו"ד סתו בויאנג'ו ואו עו"ד מירב זמיר

3. בית המשפט קמא קיבל את בקשת המערערת ומחק את ההליך תוך שביקש את התייחסות המשיבות לנושא ההוצאות ולבקשה לאיסור פרסום הנוגעת להליך בבית המשפט קמא (עד לאותו מועד עמד בתוקפו צו ארעי שניתן בעניין זה על ידי בית המשפט קמא).

רח' כנפי נשרים 35, מגדל הנשרים, קומה 9, ירושלים

4. בהחלטה מיום 9.11.2025 קבע בית המשפט קמא כי אין הצדקה לאיסור פרסום פרטי ההליך מושא ערעור זה. באשר להוצאות חויבה המערערת בשכ"ט עו"ד בסך 15,000 ₪ (כולל מע"מ) ובהוצאות בסך 3,000 ₪.

דוא"ל: stavb@bd-lawoffice.com

5. בפי המערערת שלוש טענות עיקריות. הראשונה היא כי המשיבות אינן עומדות בהצהרתן כי הסירו את הפרסומים מושא ההליך בבית המשפט קמא ואף פרסמו פרסומים נוספים. אין בודי' להתייחס לטענה זו שכן המענה לה מצוי בפניה לערכאה הדיונית בהליך מתאים ובהתאם לדין.

נגד

6. טענתה השנייה של המערערת נוגעת לגובה ההוצאות שנפסקו על ידי בית המשפט קמא. כידוע, פסיקת ההוצאות מסורה לשיקול דעתה ההחלטתית של הערכאה הדיונית אשר דנה בהליך ונחשפה לפרטיו ולהתנהלות הצדדים. רק במקרים "נדירים וקיצוניים" תתערב ערכאת הערעור בכך וזאת במקום בו נפלה טעות משפטית או שדבק פגם או פסול מהותי בשיקול דעתה של הערכאה הדיונית למשל: ע"א 47643-05-26 [REDACTED] הודו בהיחלפת פוזיקטים בע"מ נ' יוסף לוי (9.7.2026). המערערת לא הצביעה על טעמים המלמדים כי ענייננו הוא אחד מאותם מקרים "נדירים וקיצוניים". אדרבא, עיון בתיק בית המשפט קמא מלמד כי המשיבות נדרשו להגיש לא מעט כתבי דין ולהשקיע משאבים בניהול ההליך.

ע"י ב"כ עו"ד יהונתן יוסף קלינגר ואח'

7. הטענה השלישית נוגעת לפרסום ההליך שנוהל בבית המשפט קמא. אף שהמערערת טענה לפגיעת הפרסום בה במישורים שונים הרי שהדברים לא פורטו וממילא לא הונחה תשתית להצדקת העדפת עניינה של המערערת על העניין הציבורי שבפרסום.

המשיבים

8. מכוח סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984 על מנת שאינטרס המתדיין יגבר על אינטרס פומביות הדין אין די בפגיעה רגילה הנובעת מעצם פרסום שמו של מתדיין בהקשר למושאו של אותו הליך. נדרש ראשית, להצביע על "פגיעה חמורה" באינטרסים של בעל הדין (כגון פגיעה בפרטיות או בשמו הטוב). ככל שקיימת פגיעה כזאת יש לעבור לשלב השני ולאזן בין אינטרס זה לבין אינטרס פומביות הדין (ראו למשל: ע"פ 3660/24 משה רוגוזניצקי נ' מדינת ישראל (6.6.2024)). כאמור, המערערת לא הצביעה על פגיעה חמורה בה בשל פרסום ההליך בבית המשפט קמא.

ואלו נימוקי התשובה:

9. נוכח האמור הערעור נדחה. המערערת תשלם למשיבות הוצאות ושכ"ט עו"ד בסך כולל של 5,000 ₪. הסכום נקבע בהתאם להיקף ההליך בערכאה זו ולנימוקי פסק הדין.

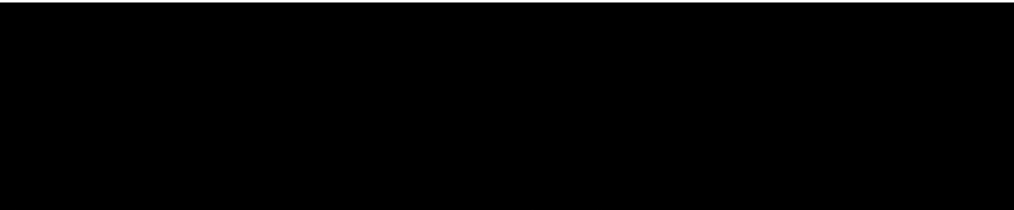
1. הגם שהמשיבים מנסים לטשטש את מהותו של ערעור זה, תחזור המערערת בפתח הדברים ותזכיר, כי אלמלא חפרותיהם של המשיבים, תביעתה בבית המשפט הנכבד קמא לא היתה באה לעולם ומכאן גם לא הערעור שבנדון.

2. כל "חטאה" של המערערת הוא קיום החלטות מחייבות של בתי משפט. הא ותו לא !

3. במקום שהמשיבים יראו עצמם ככל אדם בציבור הנתון להחלטות מחייבות של בית משפט, לא רק שמצאו הם להתעלם מאלה ואף עשו זאת תוך שלגד עיניהם ניצבת מטרותם הכספית, אלא שתשובתם היא בבחינת "הרצחת וגם ירשת".

4. לאחר שאלה הפרו החלטות מפורשות של בתי משפט הנוגעות לחיסיון על פרטיה המזהים של המערערת, מוצאים הם, בלי להניד עפעף, לטעון כעת בפני בית משפט נכבד זה כי הערעור התייגר וזאת משום שהכל כבר פורסם. מדוע פורסם? כי אלה מצאו להפר את אותן החלטות ובכך, מבחינתם אידך זיל גמור. בית המשפט הנכבד הזה אינו יכול לקבל טענה מעין זו אשר יש בה כדי "להוציא חוטא נשכר".

5. באותה דרך של ממש, משיבים אלה ממשיכים להפר ברגל גסה החלטות מחייבות של בית משפט ולא רואים עצמם כחלק מציבור שמחוייב לציית להם. רק כדוגמא להתנהלות המשיבים, אשר תמחיש לבית המשפט הנכבד כי גם עתה אינם רואים עצמם מחוייבים להחלטות מחייבות של

יש לדחות באחת את טענותיהם כי לאחר הפרת ההחלטות אין צורך לשיטתם לקיים דיון וזאת משום ש"לא ניתן להשיב את הסוסים לאורווח". מעבר לפסול שדבק בהתנהלות מסוג זו, על בית המשפט הנכבד הזה לחנך את אותם משיבים לכבד בתי משפט גם אם אלה אינם מסכימים עמם. **מצ"ב הצו שניתן והפרסומים היוזמים מטעם המשיבים בניגוד לו.**

6. קשה גם שלא לראות שמשיבים אלה שמים עצמם מעל בתי משפט כאשר אלה מוצאים לבקר בתשובתם, בחוצפה שאין כדוגמתה, החלטות של בתי משפט שונים בכל הנוגע לחסיונות שמצאו להעניק לה. בדרך מתוחכמת זו או יותר נכון "על הדרך" מצאו המשיבים לפרט שורה של הליכים משפטיים שונים ולהעלות טענות חמורות החורגות באופן מובהק מן הדרוש לצורך הכרעה בערעור. המשיבים יודעים גם יודעים, שאין זה מעניינו של ערעור זה, אך בוחרים לעשות כן כדרך לחמשיך ולהשחיר פניה של המערערת.

הנכבד בעניינים שבינם לבין הערעור אין דבר וחצי דבר.
9. מכאן, המערערת לא "תיפול למלכודת" זו שנועדה כדי להרחיב את היריעה שלא לצורך ולטשטש את העין ממעשיהם הרעים של המשיבים. המערערת תסתפק בכך שהיא דוחה בשאט נפש את האמור בתשובת המשיבים. המערערת תטען כי המשיבים עושים זאת אך ורק כדרך לטשטש

את עניינו של ערעור זה, מה צר וממוקד הוא, קרי הפרת החלטות מחייבות של בית משפט והחלטתו החריגה של בית משפט נכבד קמא לחייב את המערערת בהוצאות בסך 18,000 ₪.

10. הניסיון להרחיב את היריעה ולהסיט את מוקד הדיון אינו יכול להחליף מענה לשאלות העומדות להכרעה בערעור, ובפרט לשאלה האם בנסיבות העניין היה מקום לבטל את צו איסור הפרסום והאם התקיימה הצדקה לחיוב המערערת בהוצאות בשיעור (ברף הגבוה מאוד) שנפסק.

11. המערערת תתייחס בתשובה זו לטענות המשיבים הטענות מענה, מבלי שיהיה בכך משום הסכמה לטענת כלשהי בכתב התשובה שלא נענתה במפורש. כל טענות המערערת בכתב הערעור עומדות בעין ואין באמור בתשובה זו כדי לגרוע מהאמור בכתב הערעור.

ב. טענת המשיבים בדבר איחור בהגשת הערעור

12. המשיבים טוענים כי היה על המערערת להשיג על ביטול צו איסור הפרסום בתוך שבעה ימים וכי משלא עשתה כן, אין מקום לדון ברכיב זה של הערעור. טענה זו אינה יכולה להתקבל בנסיבות העניין.

13. החלטת בית המשפט קמא בדבר ביטול צו איסור הפרסום לא ניתנה כהחלטה דיונית עצמאית במהלך ניהולו של הליך שנוטר תלוי ועומד, אלא כחלק מפסק הדין שסיים את ההליך כולו, במסגרתו קיבל בית המשפט הנכבד את בקשת המערערת למחוק את התביעה, ביטל את צו איסור הפרסום וחייב את המערערת בהוצאות.

14. בהתאם לכך, המערערת הגישה ערעור על פסק הדין כמכלול, ובמסגרתו השיגה, בין היתר, על אותו רכיב בפסק הדין המורה על ביטול צו איסור הפרסום.

15. בנסיבות אלה אין לקבל את ניסיונם של המשיבים לנתק באופן מלאכותי רכיב אחד מפסק הדין ולראות בו החלטה עצמאית ונפרדת, באופן שיש בו כדי לשלול מן המערערת את האפשרות להשיג עליו במסגרת הערעור שחוגש על פסק הדין.

16. מכל מקום, סוגיה זו אינה גורעת מן הצורך לבחון לגופו של עניין את קביעותיו של בית המשפט קמא ואת השלכותיהן על זכויות המערערת.

ג. הטענה כי הערעור בעניין איסור הפרסום "התייתר"

17. מעבר לאמור על ידינו בפתח הדברים, אין לקבל גם את טענת המשיבים שלפיה עצם העובדה שפסק הדין או מידע הנוגע להליך כבר פורסמו במרשית הופכת את הערעור לתיאורטי או מיותרת את ההכרעה בו. המשיבים עצמם טוענים כי המידע מצוי ברשת מזה חודשים וכי משום כך "לא ניתן להשיב את הסוסים לאורווה".

18. טענה זו חותרת תחת עצמה. ככל שהפרסום ממשיך להיות נגיש לציבור, הרי שהפגיעה הנטענת על ידי המערערת אינה אירוע שהתרחש והסתיים, אלא מצב מתמשך.

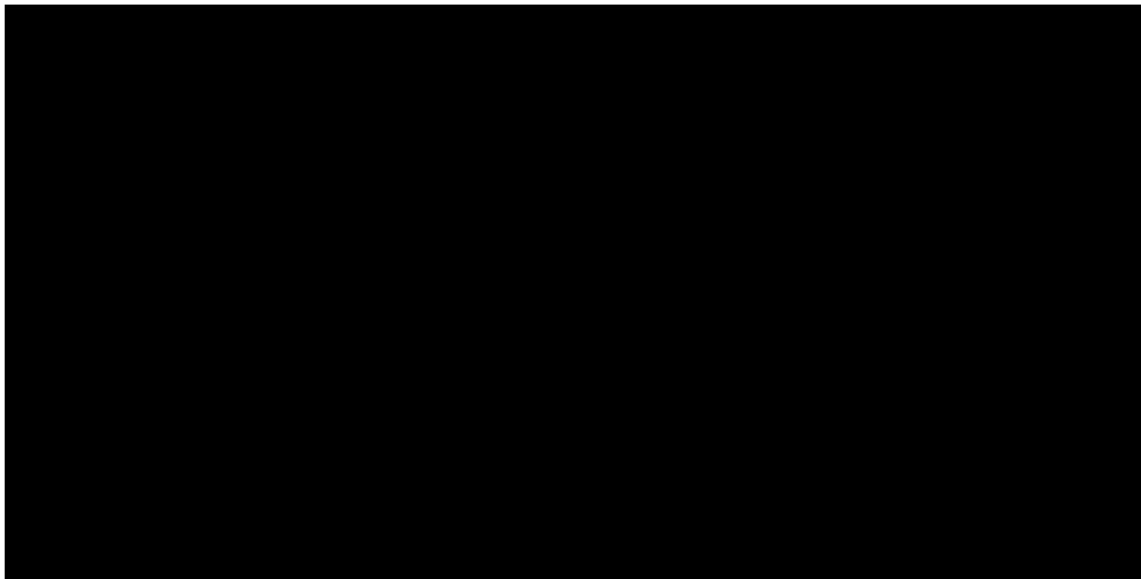
19. קיים הבדל מהותי בין מידע אשר פורסם בנקודת זמן מסוימת לבין מידע הממשיך להיות זמין, נגיש וניתן לאיתור במאגרים ובמרשתת.

20. יתרה מכך, הערעור אינו עוסק אך ורק בשאלה האם ניתן "להחזיר לאחור" פרסום שכבר נעשה. הוא עוסק גם בתוקפה ובהשלכותיה של קביעת בית המשפט קמא כי אין צו איסור פרסום בנוגע להליך זה, וכן בקביעותיו ביחס להליכים אחרים של המערערת.

21. ממילא, עצם העובדה שנעשה פרסום אינה יכולה, כשלעצמה, להכשיר את המשך הפרסום או לשלול את האפשרות להורות על הגבלתו מכאן ולהבא.

ד. בית המשפט קמא חרג מן הנדרש ביחס להליכים אחרים

52. בפסק הדין קבע בית המשפט קמא כי "אין צו איסור פרסום בנוגע להליך זה או בנוגע להליכים אחרים של התובעת, ככל שלא ניתן לגביהם צו איסור ספציפי". עוד מצא לנכון בית המשפט הנכבד קמא לראות עצמו כערכאת ערעור והתייחס באופן כללי לאופן שבו ניתנו צווי איסור פרסום בהליכים אחרים.
53. קביעות אלה חורגות מן הדרוש לצורך ההכרעה בתביעה שהתנהלה לפני בית המשפט קמא.
54. בית המשפט קמא לא ישב כערכאת ערעור על החלטות שניתנו בהליכים אחרים, וממילא לא היה מקום במסגרת פסק הדין בהליך בבית משפט קמא כדי לקבוע קביעות שיש בהן כדי להשליך על תוקפם, היקפם או הצדקתם של צווים שניתנו על ידי מותבים אחרים.
55. ככל שניתן בהליך מסוים צו שיפוטי המגביל פרסום, שאלת תוקפו והיקפו של אותו צו צריכה להיבחן בהתאם להחלטה שניתנה באותו הליך ובפני הערכאה המוסמכת לכך.
56. העובדה שבית המשפט קמא סבר כי יש להיזהר במתן צווי איסור פרסום אינה יכולה לשמש בסיס לפגיעה בצווים שיפוטניים אחרים ו/או ליצירת קביעה גורפת ביחס להליכים שאינם עומדים לפניו.

1. אין מקום להפוך את הערעור לדיון בכלל עברה של המערערת

62. מעבר לאמור על ידינו בפתח הדברים, ראשית, המערערת דוחה את כל ניסיונותיהם של המשיבים להשחיר פניה בפני בית המשפט הנכבד [REDACTED] [REDACTED]
63. שנית, כאמור, חלק משמעותי מכתב התשובה מוקדש לפירוט הליכים אחרים שבהם הייתה המערערת מעורבת, לרבות הליכים אזרחיים, פליליים, תעבורתיים והליכים נוספים. המשיבים אף טוענים כי המערערת מבקשת "להסתיר את עברה". מעבר לכך שפירוט זה מוכיח רדיפה של ממש שנעשית על ידי המשיבים כלפי המערערת, נבקש מבית המשפט הנכבד לדחות כל ניסיון להסוות הדיון ולהורות על מחיקת הדברים בשל חוסר רלוונטיות זאת משום שדברים אלה אינם דרושים להכרעה בשתי השאלות העומדות לפני ערכאת הערעור.
64. מבלי לפגוע בטענות המערערת, נציין רק כי העובדה שאדם היה צד להליכים משפטיים אחרים אינה שוללת ממנו את הזכות לפרטיות, אינה מבטלת צווים שיפוטניים שניתנו בעניינו ואינה מכשירה פרסום מקום שבו קיימת מגבלה שיפוטית על הפרסום.

65. הדברים נכונים ביותר שאת ביחס לטענות קשות שהמשיבים בחרו להעלות ביחס להליכים אחרים, שאינם ההליך נשוא הערעור ואשר בירורם אינו נדרש לצורך הכרעה בו.
66. המערערת דוחה את הטענות האישיות שהופנו כלפיה. עם זאת, אין בכוונתה להפוך את התשובה לערעור לזירת התדיינות בכל אירוע וחליך שאוזכרו על ידי המשיבים, שכן בכך יהיה כדי להעצים בדיוק את הרחבת היריעה הבלתי רלוונטית שבה נקטו המשיבים.

ז. הטענות בדבר התנהלות המערערת והחלפת ייצוג

67. המשיבים שבים ומבקשים לייחס משמעות שלילית לכך שהמערערת החליפה את באי כוחה במהלך ההליך.
68. אין בעצם החלפת ייצוג משפטי כדי להוות התנהלות פסולה, ובוודאי שאין בכך, כשלעצמו, כדי להצדיק חיוב חריג בהוצאות.
69. כפי שהובהר בכתב הערעור, לפחות חלק מהחלפות הייצוג נבעו מנסיבות שלא היו בשליטתה של המערערת, ובכלל זאת הפסקת ייצוג בסמוך למועד דיון.
70. ממילא, השאלה הרלוונטית אינה כמה עורכי דין ייצגו את המערערת במהלך ההליך, אלא האם פעולה קונקרטית שלח גרמה להוצאה בלתי מוצדקת למשיבים ומה היקפה של אותה הוצאה.

ח. הטענה כי המערערת סירבה לפשרה

71. גם בעניין זה כתב התשובה מציג תמונה חלקית.
72. המערערת לא שללה אפשרות לסיום ההליך בבית משפט קמא. כפי שפורט בערעור, היא הביעה נכונות למחיקת ההליך בכפוף לכך שהמשיבים יתחייבו לכבד את ההחלטות השיפוטיות החלות בעניין הפרסום ולחלופין הסכימה למחיקתו תוך שמירת זכותה לפנות לערכאות במקרה של הפרה נוספת.
73. לאחר הדיון אף התקיימו מגעים נוספים בין הצדדים, והמשיבים הביעו, לטענת המערערת, הסכמה עקרונית לנוסח שהוצע ולאחר מכן חזרו בהם.
74. לפיכך, אין בסיס להצגת המערערת כמי שסירבה באופן גורף או בלתי ענייני לכל אפשרות של פשרה.
75. מעבר לכך, עצם העובדה שבעל דין אינו מסכים לנוסח פשרה מסוים אינה יכולה כשלעצמה להוות התנהלות פסולה. פשרה מעצם טבעה מחייבת הסכמה הדדית, ואין חובה על בעל דין לוותר על זכויות שלשיתו עומדות לו כתנאי לכך שלא ייזקפו לחובתו הוצאות.

ט. ההוצאות שנפסקו

76. המשיבים מדגישים כי ערכאת הערעור אינה נוהגת להתערב בפסיקת הוצאות. ואולם, אין בכך מענה לטענות הקונקרטיות שהועלו בערעור.
77. המערערת אינה טוענת כי בית המשפט קמא היה נעדר סמכות לפסוק הוצאות. טענתה היא כי בנסיבות העניין לא התקיימה הצדקה לחיובה בהוצאות בסך 18,000 ₪ העולה על הסביר ובפרט בנסיבות ההליך בבית משפט קמא ולמצער לא ניתנה הנמקה מספקת המצדיקה חיוב בשיעור גבוה זה.
78. המשיבים טוענים כי מדובר בהוצאות "ריאליות", ומפנים לחשבונות שלפיהם הוצאו 9,000 ₪ בגין הכנת כתב הגנה ובקשות מקדמיות, 3,000 ₪ בגין בקשות לסעדים זמניים ו-3,500 ₪ בגין נוכחות בדיון קדם משפט, בתוספת מע"מ.

79. אלא שהצגת סכומים ששולמו או נדרשו במסגרת היחסים שבין המשיבים לבין בא כוחם אינה מסיימת את הדיון. נדרש לבחון את סבירותם, נחיצותם ומידתיותם של הסכומים ביחס להליך ולתוצאותיו וכן לנסיבות ההליך בבית משפט קמא.
80. במקרה דנן התביעה נמחקה ולא נדחתה לאחר בירור מלא, לא התקיים הליך הוכחות, לא נשמעו עדים ולא ניתן פסק דין הדוחה לגופן את מלוא טענות המערער.
81. יתרה מכך, לטענת המערער, במהלך ניהול ההליך הוסרו הפרסומים שבגינם הוגשה התביעה, ורק לאחר שהסעד המעשי המרכזי מבחינתה הושג ולאחר המלצת בית המשפט, הודיעה על מחיקת התביעה. כך נטען כבר בכתב הערעור.
82. נתונים אלה הם בעלי משמעות ממשית בעת בחינת שיעור ההוצאות, ולא ניתן להתעלם מהם ולהעמיד את עצם הצגת חשבונות שכר הטרחה כחזות הכול.
83. גם הטענות בדבר מספר הבקשות שהוגשו אינן יכולות לעמוד באופן מופשט. יש לבחון אילו בקשות הוגשו, מה הצריך את הגשתן, איזו עבודה ממשית נדרשה מהמשיבים בגין ומה הקשר בינן לבין הסכום שנפסק.

י. סיכום

84. כתב התשובה אינו מרפא את הפגמים שעליהם הצביעה המערער בכתב הערעור.
85. הניסיון להסיט את הדיון לעברה של המערער, לאישיותה ולהליכים אחרים שבהם הייתה מעורבת אינו משנה את השאלות המשפטיות והדיוניות העומדות להכרעה.
86. קביעת בית המשפט קמא בעניין איסור הפרסום מחייבת בחינה של ערכאת הערעור לגופה, בפרט קביעת ערכאת ערעור בכל הנוגע לקביעותיו של בית המשפט הנכבד קמא כאשר חרג מסמכותו משל ישב כערכאת ערעור.
87. כמו כן, מתבקש בית המשפט לערעור הנכבד לבחון מחדש את החיוב בהוצאות, בשים לב לאופן שבו הסתיים ההליך, להיקפו, לשלב שבו נמחק ולכך שהסעד המעשי שעמד בבסיס התביעה הושג, לטענת המערער, עוד קודם למחיקתה.
88. אשר על כן, מתבקש בית המשפט הנכבד לקבל את הערעור, להורות על ביטול קביעותיו של בית המשפט קמא בעניין ביטול צו איסור הפרסום, ולהורות על ביטול החיוב בהוצאות בסך 18,000 ₪ ולחלופין, להפחיתו באופן משמעותי.
89. כמו כן מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיבים בהוצאות הערעור ובשכר טרחת עורך דין.

-חותום בחותמת דיגיטלית-

סתו בויאנג'ו מצא, עו"ד

ב"כ המערער

מירב זמיר, עו"ד